

Governança colonial i conflictes postcolonials: El Raj Britànic i el conflicte de Jammu i Caixmir

Alumna: Lara Alomar Cardona

Tutora: Blanca Camps Febrer

El conflicte de Caixmir es denomina com un conflicte territorial ubicat al nord de l'Índia que esclatà el 1947 amb la independència i divisió del subcontinent (Uppsala Conflict Data Program - Uppsala University, s.d). Durant aquest procés, on les regions de la colònia s'annexaven al Pakistan o a l'Índia segons la religió que predominés, la disputa per l'accés de Jammu i Caixmir (J&C), una regió incapaç de decidir-se a causa de l'alta complexitat identitària que patia aquesta, va desencadenar en una guerra. La decisió de partir el territori i el context difícil de J&C no mancaven de context, doncs el domini colonial britànic i la implementació de certes polítiques varen prendre un paper crític en l'esclat del conflicte (Iqbal, 2014). Sota els inicis de l'etapa postcolonial, després que la regió de J&C s'annexés a l'Índia (1947), les relacions de poder existents entre el govern central i l'estat prendran les rendes del conflicte a causa d'una promesa incompleta de l'estat indi cap a la població de la regió.

Aquest treball se centrarà a fer un anàlisi historiogràfic del conflicte de J&C a través d'una revisió bibliogràfica que presenti els efectes del Tractat d'Amristar (1846), la Partició (1947) i el Pacte d'Adhesió (1947) en l'esclat del conflicte i la mobilització de les insurgències independentistes de l'estat annexat. L'objectiu és observar les diferents perspectives de cada territori: Pakistan, Índia i l'estat de Jammu i Caixmir, respecte la legitimitat i accés de la regió, quins arguments presenten per recolzar la seva posició discursiva i quins xocs han patit entre ells a l'hora de gestionar la problemàtica. Tot amb la hipòtesi que la governança colonial britànica i la seva influència durant el procés d'independència ha sigut una de les causes desencadenants del conflicte estudiat.

Sota aquest enteniment, cal entendre que característicament, el domini britànic s'engloba sota una governança descentralitzada. La doctrina britànica advocava per mantenir les estructures del govern precolonial, un element que per Asharf (2013) pren molt pes en l'articulació etnoreligiosa de Jammu i Caixmir durant l'etapa colonial i postcolonial. La literatura destaca l'asimetria de poder entre grups ètnics com una causa de l'esclat d'un conflicte en un territori descolonitzat (Wucherpennig et Al., 2016).

Analitzant els resultats de l'aplicació de cada política, el Tractat d'Amristar cedí per part del domini britànic la regió de Caixmir a Gulab Singh, governador previ de Jammu i Ladakh. Conegut com el règim Dogra, durant tot el període colonial va aplicar una exclusió política i socioeconòmica cap als musulmans i la població de Caixmir en comparació al l'elitisme dels hindús i els privilegis econòmics de regió de Jammu (Asharf, 2013). D'altra banda, la Partició del subcontinent va ser liderada pel Virrei Mountbatten. Tot i que l'objectiu era solucionar l'antagonisme entre l'Índia i el Pakistan, en realitat va posar en disputa les diferents percepcions de nation-building dels dos països, fent que esclatés la disputa territorial per l'accés de Jammu i Caixmir. Amb relació a aquest últim fet, la influència de la Gran Bretanya a l'adhesió de J&C a l'Índia també presenta un dels punts claus per entendre les mobilitzacions independentistes de la regió i l'esclat de la guerra el 1990 entre els insurgents i el govern indi. La promesa de Mountbatten de realitzar un futur plebiscit, decidint l'annexió al Pakistan o a l'Índia o proclamar-se independent, és la causa principal per les quals els grups etnoreligiosos plasmaron els seus greuges a través de l'ús de violència contra l'estat i mobilitzacions independentistes, doncs aquest mai va ser realitzat (Raju, 1992).

Quant al xoc de les perspectives de legitimació de cada territori, l'Índia reclama la legitimitat de J&C sota el secularisme de l'estat, la firma del Tractat d'Adhesió i la connexió institucional producte dels nombrosos processos electorals realitzats. Contràriament, els insurgents de la regió posen el plebiscit promès, la repressió política de certs partits i organitzacions recolzades per identitats etnoreligioses com a raons per separar-se de l'Índia i independitzar-se o annexar-se al Pakistan. D'altra banda, Pakistan recolza l'accés legítim de J&C al seu territori sota el principi base en el qual es va realitzar la partició de la colònia. Una bona aplicació de la majoria religiosa hauria annexat la regió al país reconegut com pàtria dels musulmans, doncs representaven en la regió un 78% (SarDesai, 1992).

Observant les conseqüències de cada política decidida o influenciada per l'imperi britànic, es pot afirmar que el Raj Britànic ha tingut un impacte en les relacions entre l'Índia, Pakistan i J&C i es pot denominar com a causa del conflicte. La creació de l'estat en qüestió a través de Tractat d'Amristar i la divisió territorial durant la descolonització, mostren el fracàs de Gran Bretanya d'introduir la qüestió multiètnica pròpia del subcontinent de l'Índia dins la governança colonial. Quant al Pacte d'Adhesió, l'asimetria de poder entre la població de la regió i el govern indi encaixen amb la literatura que presenta l'exclusió de grups ètnics i l'asimetria de poder com a detonant de conflictes postcolonials.

BIBLIOGRAFIA

Ashraf Wani, Aijaz (2013): Ethnic identities and the dynamics of regional and sub-regional assertions in Jammu and Kashmir, *Asian Ethnicity*,

Iqbal Cheema, Pervaiz (2014) *The Kashmir Dispute: Key to South Asian Peace*.

Raju G.C, Thomas (1992). *Reflections on the Kashmir Problem*

SarDesai, R. (1992) *The Origins of Kashmir's International and Legal Status* Damodar

UCDP- Upssala University (s.d). India:Kaishmir . <https://ucdp.uu.se/conflict/364>

Wucherpennig, J., Hunziker, P., & Cederman, L.-E. (2016). Who Inherits the State? Colonial Rule and Postcolonial Conflict. *American Journal of Political Science*, 60(4), 882–898.